

Infrastruktura slovenščine

V prostorih univerze do sobote poteka osemindvajseti mednarodni simpozij Obdobja

V četrtek se je v organizaciji Centra za slovenščino kot drugi/tuji jezik na oddelku za slovenistiko filozofske fakultete v prostorih ljubljanske univerze začel mednarodni simpozij Obdobja, ki bo končal danes. To je osrednje slovenistično znanstveno srečanje, na katerem iz različnih zornih kotov osvetlijo določeno temo, pri čemer se izmenjujejo jezikoslovje in literarne vede, poleg mednarodnih strokovnjakov pa so k razpravljanju povabljeni tudi strokovnjaki bližnjih strok, posebno humanističnih in družboslovnih.

Začetki simpozija segajo v leto 1979, dvakrat je iz različnih razlogov odpadel, tako da je letošnji osemindvajseti. Letošnja tema je jezikoslovna, naslovna tema pa je zelo pomembna, in sicer *Infrastruktura slovenščine in slovenistike*.

Organizatorji so v napovedi zapisali, da je cilj simpozija spodbuditi znanstveno razpravljanje o infrastrukturi slovenskega jezika in o infrastrukturi slovenistike kot stroke, temeljni cilj pa je razvoj konceptov jezikovne in strokovne infrastrukture v slovenskem prostoru. »Simpozijско razpravljanje o infrastrukturi slovenščine in slovenistike ima namen ozavestiti raziskovalno in strokovno skupnost, da morajo biti posamezna raziskovalna in strokovna dejanja v tesni medsebojni povezanosti, če naj ponudijo slovenski jezi-

kovni skupnosti tisto, kar v sodobnosti potrebuje ne le za preživetje, temveč za kvalitetno življenje. Vprašanje, kako združiti znanstveno ravnodrednost in odličnost z družbeno odgovornostjo, se v sodobni slovenski situaciji postavlja na novo.«

Smisel slovenistike se zdi kar nekako samoumeven, vnaprej dan, so besede na njihovi spletni strani, ki jih podpisuje predsednik simpozija dr. Marko Stabej. »Kot t. i. temeljna nacionalna veda naj bi bila samodejno družbeno potrebna in koristna z vsem, kar počne in kar ima na razpolago (česar je po samodefinciji zmeraj premalo). Z vsem, kar slovenistika da od sebe, naj bi namreč podpirala in omogočala nadaljnji obstoj in razvoj slovenskega jezika in slovenske književnosti, s tem pa tudi konec koncev utemeljevala in pojasnjevala

sam obstoj slovenstva. Simpozij si za izhodišče postavlja obratno tezo: taka samoumevnost je za stroko dolgoročno pogubna, saj bo samo s simbolnim utemeljevanjem svojega obstoja pospešeno izgubljal položaj na javnem prizorišču.« Nadalje poudarja, da sta se v zadnjih desetletjih tako slovenščina kot slovenistika izrazito dinamično razvijali: slovenščina je postala državni jezik in jezik novih medijev, slovenistika pa se je med drugim tudi osamosvojila, ko se je razšla s slavistiko. »Kljub vsemu temu razvoju in nespornim raziskovalnim rezultatom pa se vendarle zdi, da pri izpolnjevanju nekaterih temeljnih znanstvenih in strokovnih nalog slovenistika ne zmora najti prave, učinkovite poti.«

MILAN VOGEL